

Nu kan det ikke vare ret længe

af

Maria Kjær-Madsen

Min farmor boede på en lille ø i det Sydfynske Øhav. Hvert år, når skolerne lukkede, rejste jeg med min lillesøster i den ene hånd og min kuffert i den anden ned over Fyn for at gå ombord på færgen, som fragtede os til en verden så fundamentalt anderledes end den, vi oplevede i byen, at det var som at træde ind i en bog. En bog fuld af fascinerende, smukke, tragiske og fantastiske livshistorier, som skal fortælles.

Min egen yndlingshistorie er Malles.

Malle virkede som en magnet på mig. Så snart jeg havde været igennem ankomstritualerne hos farmor - det store knus, hvor jeg forsvandt i duften af mad, som altid hang i forklædet - rundturen i stuehuset for at se, hvad der var sket, siden vi sidst havde været der, (hvilket sjældent var ret meget) - turen i stalden for at hilse på de gamle dyr og beundre de unger, der måtte være kommet til - og endelig boller i karry ved spisebordet i den fine stue - løb jeg over på den anden side af gaden, hvor Malle boede i den gamle præstegård. Med bankende hjerte og ondt i maven måtte jeg have svar på det spørgsmål, som havde optaget mig siden sidste sommer:

Var Andreas kommet hjem?

Jeg blev aldrig for gammel til at høre historien om Andreas. Jeg må have hørt den hundredvis af gange. Men lad mig fortælle den, som jeg hørte den allerførste gang. Dengang jeg var så lille, at solsikkerne var enorme, og frøer var noget, man kyssede for at se, om de var en forhekset prins.

”Jeg mødte Andreas i en boghandel på Strøget ...” Sådan begyndte Malles historie. Jeg sad i en havestol så beklædt med hynder, at jeg næsten forsvandt. Malle havde serveret en hjemmelavet hyldeblomstsafte, som smagte surt og sødt på en gang. Jeg var i en fremmed verden, en strålende solskinsdag i den gamle præstegårdshave, i skyggen af et Filippa æbletræ, som ikke var blevet beskåret i årevis. Jeg kunne ikke have været mere klar til at fortabe mig i kærlighedshistorien om Malle og Andreas.

”Jeg var næsten færdig på seminariet og glædede mig til at komme ud og virke. Min dansklærerinde, som var en markant og engageret kvinde, havde anbefalet mig en bog, så jeg havde taget sporvognen ind til byen en tidlig tirsdag eftermiddag. Solen skinnede næsten som i dag, og jeg havde en lille rød hat på, som matchede min mørkegrå forårsjakke perfekt. Jeg var let om hjertet og følte, at livet tilsmilede mig på alle måder.”

Malle sad stille et øjeblik og rejste i tankerne gennem tiden, før hun fortsatte.

”Bogen var ikke til at finde. Jeg ledte hele forretningen igennem. Efter emne, efter forfatter, efter ..”

Jeg afbrød hende forundret:

”Hvorfor spurgte du ikke bare en af dem, som arbejdede der?”

Malle tænkte sig om et øjeblik, før hun svarede.

”Dels nød jeg at gå rundt imellem alle bøgerne og se, hvad der var på hylderne, og dels ... jah ... jeg kunne godt lide fornemmelsen af at kunne klare mig selv.”

Jeg nikkede, som om jeg forstod, men turde ikke sige mere af frygt for, at hendes historie ville gå i stå.

”Og det gjorde jeg. Jeg klarede selv at finde bogen, men den stod så højt, at jeg ikke kunne nå den. Jeg stillede mig på tæer og rakte så højt, jeg kunne.”

Hun rejste sig og illustrerede levende, hvordan hun havde strakt sig ud i fuld længde efter en bog, hun ikke kunne nå.

”Pludselig kom en arm frem bag mig, og en dyb stemme sagde: *Undskyld frøken, er det denne her, De rækker efter?* Og så tog han bogen ned og gav mig den.”

Malle smilede. Hele hendes ansigt strålede af lykke ved genkaldelsen af dette første møde, som kom til at forme hele hendes liv.

”Andreas er ligeså høj og mørk, som jeg er lille og lys. Vi faldt i snak over bogen, som han ikke mente var læsning for en smuk, ung kvinde ...”

Malle rødmede og fortsatte undskyldende:

”Det sagde han altså.”

Jeg nikkede, så mit hoved var ved at falde af. Jeg syntes, Malle var den smukkeste og mest spændende kvinde i verden, så jeg havde ingen problemer med at godtage Andreas’ udtalelse.

”Da jeg alligevel havde købt bogen, og vi sammen forlod boghandleren, spurgte han mig, om han måtte være så pågående at invitere mig på Konditori La Glace, som lå lige rundt om hjørnet. Jeg kunne have kysset ham allerede der, men sådan gjorde en pæn pige ikke, så jeg

nøjedes med at kigge ned og foregive en kort overvejelse, før jeg nikkede; og han bød mig sin arm.”

Det var først mange år senere, jeg fandt ud af, hvad dette besynderlige udtryk betød. Og selv om jeg der i havestolen ikke forstod en trille, må mine øjne have opfordret Malle til at fortsætte historien.

”Andreas Malberg skulle være præst. Han var søn af en præst, og der havde aldrig været nogen tvivl om, at han skulle gå i sin fars fodspor, ja, helst overtage embedet efter sin far, når han ikke længere så sig i stand til at bestride det.”

Igen måtte jeg sande, at jeg ikke helt forstod, hvad Malle sagde, men jeg vidste, at Andreas’ far havde været præst på øen hele sit liv, og jeg forstod så meget, at det så måtte være Andreas, som skulle være præst, så snart han kom hjem. Jeg blev nødt til at spørge:

”Jamen, hvad så med Pastor Nørgaard?”

Malle kiggede overrasket på mig, som havde hun glemte sin lille tilhører i havestolen.

”Ham kan vi ikke undvære,” sagde hun bare, mens hun rystede på hovedet og sendte mig et af de glade smil, som hun havde så mange af. Hun vendte sig mod det hvidmalede havebord, mens hun spurgte: ”Skal du have mere saft?”

Jeg nikkede og rakte mit lille glas med violmotivet frem imod hende. Mens hun hældte i, fortsatte hun til min store lettelse.

”Andreas boede på Regensen.”

Her måtte hun alligevel selv have fornemmet, at jeg ikke anede, hvad Regensen var, for hun forklarede:

”Det var et kollegium midt i København. Du kan vel nærmest kalde det en slags hotel. Et sted, hvor de unge

studerende kunne bo, når de nu var så langt hjemmefra.”

Jeg nikkede forstående. Der var langt til København fra Andreas’ fødeø, så han måtte naturligtvis have et sted at bo derinde.

”Der var fest og farver,” Malle lo ved tanken, ”selv om Andreas næsten var uddannet præst, var han bestemt ingen dødbider.”

Hun kluklo nu.

”Han er det mest spændende og levende menneske, du kan forestille dig. Og så klog. Han kan tale solen sort, men han bliver aldrig kedelig. Han er en fantastisk præst.”

Men nu forstod jeg slet ingenting. Hvis Andreas var præst, hvorfor var han så ikke hjemme hos Malle. Og oppe i kirken. Jeg var helt forvirret, og Malle så drillende på mig.

”Du bliver nødt til at blive siddende lidt endnu,” sagde hun, ”det er en lang og indviklet historie.”

Jeg nikkede. Det var ikke noget problem. Jeg kunne blive siddende hele sommeren, hvis det var nødvendigt. Alligevel måtte jeg lige have aflivet min lille frygt.

”Jamen ...” jeg tøvede, ”ender den godt?”

”Det gør den,” svarede Malle med overbevisning. ”En skønne dag, og nu kan det ikke vare ret længe ... da ender den godt!”

Jeg lagde beroliget hovedet tilbage på den quiltede pude bag mig og skubbede mig længere ned i lagene. Jeg måtte have hende tilbage på sporet.

”Boede du også hos regenten?”

Malle lo.

”Nej, nej, det kunne jeg ikke. Det var kun for mænd

som så meget andet på det tidspunkt. Jeg boede til leje hos fru Adamsen, hvor jeg havde et lille, men hyggeligt værelse. Desværre var det ikke tilladt at have gæster på værelset, så det var sjældent, vi mødtes hos mig. Men det var nu også ligegyldigt. Andreas havde sat sig for at vise mig København og alt, hvad der var vigtigt at se. Så jeg fulgte ham gennem hele byen, hvor vi besøgte kirkerne, museerne, konditorierne og om aftenen de små steder, hvor der blev spillet musik. Det var fantastiske dage. Andreas åbnede min verden og mine øjne. Kunsten blev levende, og historien udspillede sig for mine øjne, mens Andreas fortalte og forklarede. Jeg lod mig føre af hans vid, og vi dansede med byens pulsslæg. Bagefter fulgte han mig hjem og kyssede mig let, før han overlod mig i fru Adamsens varetægt. Og selvom hun ikke var meget for, at jeg gik ud med en herre - *jeg skulle passe mit studium* - så blev hun formildet af Andreas og hans profession. En så beleven, ung præstesøn, som selv var næsten klar til ordinationen, det var, når det skulle være, det bedste parti, en ung kvinde som jeg kunne gøre. Det behøvede jeg nu ikke fru Adamsens bekræftelse for at vide. Hele mit hjerte og hele min sjæl vidste, at jeg havde fundet den mand, som jeg skulle dele mit liv med.”

Jeg skyndte mig at drikke lidt af min hyldeblomstsaff for at skjule de tårer, som forræderisk fyldte mine øjne. Men det var ganske unødvendigt. Malle legede med vielsesringen, som sad på hendes højre hånd. Jeg lagde mærke til, at hendes hånd lignede farmors, hvilket gav mig en pludselig forståelse af, at Malle var ældre, end jeg troede.